

AUGUSTÍN MARIÁN HUSKA
JURAJ CHOVAN-REHÁK
FRANTIŠEK VNUK

Západ

versus

Východ

**Kresťansko-slovenský
a európsky
pohľad
na súperenie
Západu a Východu**

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV

AUGUSTÍN MARIÁN HUSKA
JURAJ CHOVAN-REHÁK
FRANTIŠEK VNUK

ZÁPAD VERZUS VÝCHOD

Kresťansko-slovenský a európsky pohľad na súperenie
Západu a Východu

Copyright © 2016 Augustín Marián Huska, Juraj Chovan-Rehák, František Vnuk
Cover design © 2016 Ľubica Končeková
Slovak edition © 2016 Vydavateľstvo Spolku slovenských spisovateľov,
spol. s r. o., Bratislava
e-mail: vsss@vsss.sk
<http://www.vsss.sk>

Vydanie knihy finančne podporila
Nadácia profesora Štefana Kassaya na podporu vedy a vzdelávania

Vychádza s príspevom spoločnosti
IDC Holding, a. s.

VYDAVATEĽSTVO
SPOLKU SLOVENSKÝCH SPISOVATEĽOV,
spol. s r. o.

Augustín Marián Huska, Juraj Chovan-Rehák, František Vnuk: Západ verus Východ:
Kresťansko-slovenský a európsky pohľad na súperenie Západu a Východu
Zodpovedná redaktorka Anna Penková
Obálka a sadzba Ľubica Končeková
Tlač P + M, s. r. o., Turany
Prvé vydanie
Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8061-920-6

**AUGUSTÍN MARIÁN HUSKA
JURAJ CHOVAN-REHÁK
FRANTIŠEK VNUK**

ZÁPAD VERZUS VÝCHOD

**Kresťansko-slovenský a európsky pohľad na súperenie
Západu a Východu**

OBSAH

ÚVOD	11
Objasnenie konfliktných a nekonfliktných vzťahov vnútri ľudstva a medzi ľudstvom a prírodou navzájom	
KAPITOLA 1	31
Typológia konfliktných dilem a defektných príbehov v ľudskom bytí	
KAPITOLA 2	59
Príčiny a následky hmotno-energetických a inteligenčno-informatických nesebestačností v ľudskom bytí	
KAPITOLA 3	99
Multikulturalita a ilegálne masové narušovanie hraníc suverénnych štátov migračnou inváziou ako zbraň rozvratu etnokultúrnej a štátnej identity	
KAPITOLA 4	111
Obnovovanie súvzťažnosti fyzického a metafyzického bytia cez smerovanie živočíšnej prirodzenosti do božsko-ľudskej nadprirodzenosti	
KAPITOLA 5	121
Zotrvačné príčiny a následky vnútrošlovenskej, stredoeurópskej, kontinentálnej, hemisférnej a planetárnej rivality	
KAPITOLA 6	147
Ovládanie (manažment) podriadených a napodobňujúcich väčších silovýchmi a talentovanými menšinami v západnej a východnej hemisfére	
KAPITOLA 7	177
Geopolitika ako súperivé presadzovanie vlastných záujmov vo vonkajšom prostredí hemisfér Západu a Východu	
KAPITOLA 8	217
Typológia dvetisícročnej skúsenosti so žičlivou súčinnosťou a sebeckou rivalitou západného a východného kresťanstva vo svetle našich i svetových poznatkov	

KAPITOLA 9	285
Vplyv vrodeneho dobra a zla na roztvaranie nozníc medzi bohatstvom a chudobou z pohladu krestanskej (katolickej a protestantskej) moralky a so zreteľom na slovenskú skúsenosť	
KAPITOLA 10	325
Nové poznatky vedy o podiele predhistorickej epochy ľudského správania na formovaní slovenskej etnicity a európskej univerzality	
KAPITOLA 11	353
Nové poznatky vedy o historických cykloch zápasu svetlých síl rozkvetu s temnými silami rozkladu v globálnych a slovenských podmienkach	
KAPITOLA 12	379
Námety na hľadanie súčinnostnej platformy veriacich a bezvercov pri diagnostikovaní a terapii defektného ľudského správania a jeho ovládania v slovenskom, stredoeurópskom, európskom a globálnom prostredí	
ZÁVER	391
Zamyslenie sa nad kultúrou normatívneho i pragmatického ovládania seba a iných	
INDEX POUŽITEJ LITERATÚRY (Lit.)	413
PRÍLOHY	431
O AUTOROCH	443
NADÁCIA PROFESORA ŠTEFANA KASSAYA NA PODPORU VEDY A VZDELÁVANIA	447

ÚVOD

Objasnenie konfliktných a nekonfliktných vzťahov vnútri ľudstva a medzi ľudstvom a prírodou navzájom

Motto:

„Dýchať je potrebné oboma časťami pľúc – kde západný racionalizmus dopĺňa východné myslenie srdcom. Len na takej symbióze možno budovať európsku identitu. Napokon, Európu určujú dve možnosti. Pokiaľ si neuvedomíme, aký poklad v sebe skrýva, zostane rozdelená medzi ďalekým Východom a ďalekým Západom. V opačnom prípade sa môže stať mostom medzi nimi!“

(výrok pápeža Jána Pavla II. v Ríme 25. mája 1995; Lit.163, modifikovane ho opakoval český kardinál Špidlík v r. 1996; Lit. 140)

Táto publikácia chce v súčinnosti duchovnej, spoločenskej a prírodovednej skúsenosti objasniť príčinnosť, prečo všetko živé stvorenstvo (vrátane ľudského a v ňom špecificky slovenského stvorenstva) nesie vo svojich mozgových závitoch nie iba svoju vlastnú individuálnu skúsenosť z bytia, ale „vlečie“ za sebou aj batoh pravekých kolektívnych skúseností svojich predkov. Podobne aj všetko neživé bytie (nerastný svet) vo svojom gradačnom usporiadaní nesie zápis svojho minulého vývoja. V ľudskom stvorenstve sa počas jeho evolúcie tvorotvorne i funkcionálne spájali komplementy prijímania a odovzdávania nerastných, rastlinných a živočíšnych látok (živín), a tak evolučným zdokonaľovaním tohto kauzálneho fungovania samo prekročilo prah živočíšnosti a počas ľudského praveku (paleolitu) dotvorilo svoju prvú signálnu sústavu. V jej rámci sa zavírila „sedimentácia“ (ukladanie) inštiktívnej skúsenosti do podoby paleolitickej pamäte, ktorá začala fungovať ako kolektívne podvedomie. Vývoj druhej signálnej sústavy nadviazal na vývoj prvej signálnej sústavy, čím vlastne ukázal, že ľudskému stvorenstvu už nestačí len kolektívne podvedomie ostatných primátov. Fungovanie signálnej sústavy si na úpra-

vu komplementov neživej sféry, živej sféry a človečej sféry vytvorilo celý rad autonómnych signalizačno-podnetových vnútrotelesových a telovo-motorických jazykov. Tak teda začala epocha antroposféry, ktorá si však - informaticky povedané - ponechala „výdobytok“ biosféry v podobe vnútrotelesovej komunikácie pomocou spomínaných viacerých vnútrotelesových (bioelektrických, biochemických a telovo-motorických) jazykov. Tie teda v behavioristickom zmysle plnia interaktívnu funkciu vzruchových (informujúcich) signálov a zároveň dislokujú živiny na miesto ďalšieho spracovania alebo na miesto spotreby. „Vnútrotelesové jazyky“ vlastne spracúvajú staršiu i novšiu kolektívnu inštinktívnu skúsenosť uloženú ako „automatické vrodené algoritmy“. Taktiež pôsobia ako spracovatelia nepomenovaných emočných vzruchov, zážitkov, udalostí, konfliktov, nálad, pocitov, nutkaní či predtúch a samozrejme ako „automatické“ riadenie všetkých telesných funkcií (jeho „prirodzeného“ bytia). „Nadstavbové“ završovanie druhej signálnej sústavy už prinieslo nielen zdokonalenie využívania inštinktívnej emocionality, ale aj vznik abstraktnej komunikačnej kompetencie, a to hovorený jazyk. Ten dovolil nie iba pomenovanie vnútorného sveta pocitov a zážitkov, no i nazvanie vonkajšieho sveta vecí (reálií) vrátane označovania nehmotných myšlienok – abstrákt. Premýšľavé hľadanie pravdepodobne korenilo vo fyzickom hľadaní koristi a hľadaní živín pri zbere. Na jeho základe je potrebné predpokladať rozvinutie pochopenia túžby rozumieť vlastným emočným stavom mysle pri pozorovaní okolia za účelom lovu a zberu. Pomenovaním týchto stavov vyústilo rozvažovanie do artikulačne komentovaného reflexívneho premietania mysle, ktoré, nepochybne hľadajúc príčinnosť týchto stavov, dalo základ hľadaniu vlastného i vonkajšieho zmyslu bytia. Bola to epochálna zmena vývoja už nasmerovaná na prekročenie živočíšnej prirodzenosti smerom k božsko-ludskej nadprirodzenosti. Dala artikulačný aj komunikatívny priestor hľadačstvu zmyslu, ktoré samo v sebe je už nie fyzickou, ale metafyzickou skutočnosťou. Tu kdesi pramení neutíchajúca ľudská vôľa hľadania zmyslu bytia, hľadania pochopenia príčin a následkov, hľadania vzájomného vzťahu večnosti a časnosti, hľadania inteligentnej gravitačnej sily, ktorá dala vzniknúť aj novej – doslova individuálnej - skúsenosti z tohto hľadačstva. Tu nejde o možnú alternatívu zvedavosti, ale o uholný kameň kontemplatívneho rozjímania. Ono nepredstavuje atavistický pozostatok, ale nevyhnutné evoluč-

né štádium inteligenčného rozvažovania. Plynutím vývojového času raný človek získaval viac skúsenosti zo svojho zápasu o prežitie v ranej „džungli života“. Od určitého štádia skúsenosti lovca si jeho zvedavosť kládla otázky: kde sa vzalo dobro a zlo a prečo toto dobro a zlo dáva správaniu sa sveta rozdielnu kvalitu.

Táto relatívne nerobustná kniha pochopiteľne nemôže dať odpovede na všetky dôležité otázky. Sami autori tejto publikácie sú prinajmenšom tak sebakritickí, že vedia, že ľudský súčasný stav poznania nevie odpovedať na mnohé pálčivé otázky. Stav poznania obsiahnutý v tejto knihe je odrazom subjektívneho stavu poznania autorov i odrazom stavu poznania obsiahnutého v duchovných, spoločenských a prírodných vedách. Autori vedome zdôrazňujú svoju duchovnú (kresťanskú) svetonázorovú a etnotvornú (slovenskú) zakotvenosť, avšak zároveň sa snažia presvedčiť čitateľa, že súčinnosť duchovnej, spoločenskej a prírodno-rationálnej skúsenosti je možná, užitočná a dokonca nevyhnutná k tomu, aby sme sa vyhli odvrátiťným temným neduhom tak ľudstva, ako aj nášho existenčného okolia (lokálneho, regionálneho, slovenského, stredoeurópskeho, kontinentálneho, hemisférneho, planetárneho a vesmírneho). Skratkovito povedané - moderná antropológia (veda o človeku) vníma tri formy poznania získaného skúsenosťou z bytia, ktoré tvoria tri piliere vedy: prírodných vied, duchovných vied a spoločenských (národotvorných) vied. Moderní antropológovia sa teda nazdávajú, že stabilita integrity ľudského skúsenostného bytia by nemala spočívať len na jednom vedotvornom nosníku, ale na štvorici (4E): hmotnej ekologickej existencii, mravno-duchovnom étose, národotvornom etnose a krásotvornej estetike. Pritom nesmieme spúšťať zo zreteľa, že všetky štyri sú existenciu podmieňujúce, ale iba duchovný pilier je v biosfére planéty spôsobilý takej sebareflexie, aká je vstave prekračovať biosféru do antroposféry a vytvárať mravné mantinely ľudského správania. A iba spoločenský pilier dokáže byť národotvorným, lebo zaisťuje komunikačnú diverzitu (rozmanitosť), ktorá je kruciálnou podmienkou prežívania ľudstva v rozmanitom a meniacom sa prostredí bez degeneratívneho úpadku do zverskosti, vulgarity a barbarstva. Len rozmanitosť národných kultúr totiž zabezpečuje rozkvet civilizačnej univerzality. Napokon, len zmysel ladu či harmónie tvarov, výtvorov a myšlienok do súladnosti vytvára veľbu mysle pri hľadaní a tvorivom zdokonaľovaní krásna.

Zovrieť poznatky z tak dlhého a zložitého vývoja do popisu, ktorý využíva aj obrazotvorné výrazivo staroveku, stredoveku a novoveku a výrazivo viacerých antropologických vied, je náročné nielen pre autorov, ale aj pre rozhladeného čitateľa. Preto ho už v úvode autori prosia, aby mal trpezlivosť pri sťaženom čítaní vovádzacích statí a niektorých textov, čo hľadajú presvedčivosť i objasniteľnosť vysvetlení. Niektoré odpovede na položené otázky totiž využívajú aj výrazivo subtílnych duchovných poznání a výrazivo strohých vedeckých faktov. Táto premiešanosť pojmov viacerých vied a skúseností spôsobuje relatívne vysokú náročnosť na predstavivosť čitateľa. Autori však dúfajú, že sa mu táto náročnosť vráti v prehĺbení poznania podstatných súvislostí fungovania spoločenského bytia. Za hlavný prínos komplexného vhladu do príčinnosti spoločenského správania považujú autori satisfakciu, že súčinnosť duchovnej, spoločenskej a racionálnej skúsenosti nepredstavuje anachronickú (spiatočnicu) príťaž, skôr naopak – v čitateľovi nevyvoláva pocity menejcennosti, ale vedomostného zadostučinenia.

Na uchovanie čo najväčšej obsažnosti knižky rozhodli sa autori pripraviť ju ako zahustený súbor dôležitých otázok a odpovedí. Obrazne povedané: systém priamych otázok a ich bezprostredné zodpovedanie umožňuje čitateľovi vnímať údel terajšej slovenskej štátnosti ako malého plavidla, ktoré je potrebné navigovať na rozbúrenom mori cudzích záujmov. Dôležité je, aby sme pochopili, že nie sme sami. V tejto obraznosti sme súčasťou konvoja a teda naše navigovanie sa musí snažiť vyhnúť kolíznym kurzom a pritom sa usilovať, aby nemuselo opustiť svoje plavidlo a prestupovať do „veľkolode“. Na veliacich mostíkoch veľkolodí sú takí lodivodi, ktorí sa silou-mocou, či už líškavými, alebo zastrášujúcimi návrhmi, alebo brutálnym vynútením snažia likvidovať malé a stredné lode konvoja, aby sa tieto „prestáhovali“ na veľkolod. Veľkolode vraj sú efektívnejšie. Ako pre koho. Sú totiž neľahko ovládateľné, majú príliš dlhú „brzdnu“ i „zrýchľujúcu“ stopu. Jedným slovom, sú ťažko manévrovateľné a ich zlyhanie nesie agonický algoritmus Titaniku. Napokon, zákony evolúcie nás učia, že „rozmanitosť konvoja“ je životnejšia ako životnosť ťažko ovládateľných „opách“. Ak sa však vrátime od metaforického opisu k reči faktov, tak veda z hľadiska prežívania hovorí, že forma gigantizmu je prejavom nadmernosti a má oveľa nižšiu životnosť než súbor kooperujúcich rozmanitostí. Autori cez túto knižku dávajú do rúk rozjí-

mavého čitateľa vedecko-náučnú a zároveň dobrodružnú – doslova „s dobrom sa družiacu“ – údajovú ponuku, ktorá objašňuje, že komplexné bytie je výsledkom interaktívnej súčinnosti reálneho hmotno-energetického systému vesmírneho a ľudského bytia s paralelným metafyzickým svetom.

Prírodná a ľudská sféra sa nám na prvý pohľad javia svojou povahou a určením ako nesúmerne vzdialené sféry bytia, ale v skutočnosti medzi nimi neustále prebiehajú súčinnosti či kolízie, ktoré však majú obojaké, t.j. kladné i záporné dôsledky. Naša každodenná prax nás totiž presvedča, že obe sféry (kozmosféra a antroposféra) sa vo svojom vzájomnom správaní k sebe prejavujú jednak súladnými a jednak protichodnými postojmi. Z ľudskej praxe vieme - ako to bolo v skratke naznačené vyššie – že tieto obojstranné vzťahy sa zároveň skúsenostne akumulujú, t.j. sedimentujú do podoby pamäte - presnejšie povedané – do zápisu pamäte. Takémuto sedimentačnému zápisu v genetických vedách hovoríme genóm, ktorý nesie v sebe obraz vývoja (genézy) bytia. Rozlišujeme teda jednak sediment pradávných, dávnych a nie až tak dávnych kolektívnych skúseností (paleogenézy) a jednak vlastných individuálnych skúseností vývoja (ontogenézy). V tomto zmysle každé inteligentné bytie tak má akumulovanú kolektívnu vrodenu pamäť, ktorá „zapisuje“ podstatné – kľúčové praskúsenosti bytia, vrátane na ne nadväzujúcej individuálnej pamäte z vlastného individuálneho bytia. Sú to teda „vlastné“ a v širšom slova zmysle – „ekologicky kolektívne“ skúsenosti, čo formulujú naše zvedavé otázky: Kto som? Čo som? Odkiaľ prichádzam? Kam smerujem? Kto stvoril moje bytie a moje skúsenosti s týmto bytím? Kto stvoril doslova hmotné bytie môjho okolia? Začali sme ako hľadači zmyslu bytia, ktorý nám slúži k tomu, aby sme mohli prežiť, predĺžiť naše bytie. Sú tieto sily hľadania podmienkou pre záchovu a predlžovanie nášho bytia? Ak vzťah biosféry a antroposféry má aj progresívnu a regresívnu eventualitu, tak ako s ňou súvisí živočíšna prirodzenosť a ľudská nadprirodzenosť?

Kladúc si tieto a podobné otázky naši raní predkovia skoro pobadali, že sme závislí nielen na živinách, čo nám poskytuje hmotné okolité bytie podnecované naším saturačným hladom, avšak netušili sme, kde sa berie „môj a náš“ nehmotný hlad, ktorý stále cíti vysokú závislosť na nehmotnej povahe našich dotieravých myšlienok. Veď aj ony sú nehmotné. Nevidíme ich, ale cítime ich naliehavosť. Vystupu-

jú ako neviditeľná, no trýznivá, avšak v podstate gravitačná sila, ktorá ovláda naše bytie už odpradáвна. Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že tento text sa snaží zložito povedať to, čo je očividné. Zmysel takto formulovaného výraziva spočíva v tom, aby sme pomocou rozdelenia kolektívnych skúseností našich predkov a našich vlastných autentických a teda individuálnych skúseností mohli sledovať tzv. kauzalitu, t. j. sled zretžazenia tak starších, ako i mladších príčin a následkov. Vydelením individuálnej pamäte z kolektívnej inštinktívnej pamäte ľudstva povedľa inštinktívneho myslenia vznikalo reflexívne myslenie, ktoré postupne rozvinulo spôsobilosť rozjímania nad príčinnosťou jednotlivých udalostí a napokon aj celkového bytia. Bolo to vlastne nedokonalé (primitívne) hľadanie podvojného zmyslu správania sa človeka a jeho existenčného okolia, raz žičlivého či obdarujúceho a raz agresívneho a uzurpačného. Primitívnosť však neznačí v skúsenostnom kontexte menejcennosť, ale menšiu skúsenosť a bystrejšiu spôsobilosť jej využitia. Znamená teda cennú skúsenosť sviežeho – mladého videnia. Apoštol Pavol to výstižne formuloval takto: „Pokiaľ som bol dieťa, hovoril som ako dieťa, myslel som ako dieťa, zmyšľal som ako dieťa, ale keď som muž, opustil som detské veci.“ Nuž, neopúšťajme skúsenosť našej čerstvoty, ale dopĺňajme ju našou zrelšou skúsenosťou. Neoddeliteľnou súčasťou našej skúsenosti je takzvaná zrelá i mladá hľadačská skúsenosť. Keďže toto reflexívne (premýšľavé) hľadanie zmyslu bolo postupné, každá prírodná, duchovná a spoločenská skúsenosť vyústila najprv do protopoznania a neskôr do vedeckého poznania. Takto sa vyvinula „protoprírodná“ a neskôr „prírodná“, „protoduchovná“ a neskôr „duchovná“, „protospoločenská“ a neskôr „spoločenská“ skúsenosť do „prírodovedného“, „duchovnovvedného“ a „spoločenskovedného“ poznania.

Táto kniha je teda – okrem iného – o tom, prečo sa nekonečne opakujú napríklad rivality medzi Západom a Východom, na ktorých následky trpia nielen západná (atlantská), ale aj východná (euroázijská) hemisféra. Slovensko je tisíc rokov prevažne súčasťou západnej civilizácie a zároveň sa nachádza na pomedzí (rozhraní) Východu a Západu. S ohľadom na limitujúce možnosti tejto knihy ide teda o skratkovitú informáciu o tom, čo o tomto svete vieme z pozorovacieho uhla ľudských živých bytostí, ktoré od svojho stvoreného bytia prešli evolúciou neživého bytia - kozmosféry (kozmológovia hovoria, že hmotno-energeticky sme prachom hviezd druhej generácie), živého bytia

– biosféry a ľudského bytia – antroposféry. Kniha odráža fakt, že všetky sféry bytia sú nositeľmi čohosi, čo môžeme metaforicky nazvať „kronikou bytia“, alebo, informatickejšie povedané, vlastným „génom“ bytia. Pretože – prísne vzaté – ľudské bytosti nesú túto „skúsenosť“ často nedokonale „prečítanú“, naše poznanie tak odráža menšiu mieru poznaného a väčšiu mieru nepoznaného, z ktorého časť je naďalej poznateľná i nepoznateľná (a tá nepoznateľná je vlastne „tajomstvom“). Kniha teda domovsky patrí na pomedzie spoločenských a duchovných vied a zároveň využíva aktuálny stav prírodovedného poznania o takom fenoméne, ako je ľudské správanie (*human behavior*) a spôsob jeho ovplyvňovania (ovládania), čiže manažovania. Nachádzame sa totiž v dobe, keď sme významne postúpili v skúmaní evolúcie bytia a jeho rôznych génomov, ale máme - aj to často veľmi nedokonale – prečítané mnohé génomy a najmä génomy nadväzných sfér bytia: kozmosféry (neživého bytia), biosféry a antroposféry. Málo máme prečítanú noosféru (sféru myslenia) a jej prepojenia na ostatné sféry bytia. Kniha je teda skratkovitým popisom vývoja prastarých sfér bytia s novšími sférami bytia, a to preto, aby sme plnšie pochopili príčiny a následky žičlivého a rivalizujúceho bytia v správaní sa ľudí a v ich ovládaní.

V tomto úvodnom objasnení chceme najmä apelovať na veriacich, ktorí bez pocitov nadradenosti musia cez uznanie, že Kristovo posolstvo prichádza z centra vesmírnej príťažlivej sily Lásky, prijať na seba povinnosť znova opraviť „ochranné múry“ viery, nádeje a Lásky a najprv ohlásiť svetu, že sa sami sebakriticky kajáme voči celej ľudskej spoločnosti, že často miesto príkladného núkania sprostredkovacej snahy o „Boží mier“ sme zlyhali a sami sme boli spoločníkmi rozsievania zla a netolerancie. Naša historická skúsenosť na Slovensku, v strednej Európe, v Európe i vo svete s mnohými nehodnými predstaviteľmi svetskej i duchovnej moci, s civilnými i cirkevnými „kniežatami“, so skorumpovanými úradníkmi a s padlým klérom nás môže poučiť, že vedome akceptovaná dogmatická vernosť či už Kristovmu odkazu, alebo odkazu svetských humanistov nie je to isté, ako je bezduchý křčovitý fundamentalizmus. Ustrnutý fundamentalizmus nie je uspokojujúco sytený Láskou a spravodlivosťou. Láskou a žičlivosťou však nie je postačujúco sytený ani novotársky modernizmus. Oba sú často falošným výsadkom temných síl, ktoré sa činia v umenšovaní najmä Kristovho odkazu. Sily temna už od minulého

storočia „prorokujú“ pri každom novom pápežovi, že to je už posledný pápež a že Cirkev zanikne čo nevidieť. Sčasti je to priame satanské dielo a sčasti ide o fundamentalistický či modernistický syndróm túžobného, vlastne bezbožného želanía (*imppi desiderii*) takmer každej vrchnosti. Samozrejme, aj pápeži a hlavy iných kresťanských cirkvi sú takisto ako hlavy štátov a záujmových združení krehkí a nedokonalí ľudia, ktorí okrem dobrých počinov a rozhodnutí robia aj menej dokonalé a dokonca zlé rozhodnutia. Dôležité však je, či sú schopní sebakritiky, sebareflexie a sebazdokonalenia i nápravy. K tomu je potrebná pokora a schopnosť k návratu na dobrú cestu. Do statusu vrchností sa totiž tlačia také individúá, ktoré by prevažne bolo možné označiť za patologických neurotikov, pomýlených zlobou inferna. Isteže, zažijeme, ba už zažívame ťažké skúšky. Tak svetský aparát splnomocnencov, ako i duchovný klérus so svojou hierarchiou, a napokon aj my veriaci či pochybujúci a indiferentný ľud v sebe nosíme fylogenetickú a ontogenetickú pamäť s prevahou temných sklonov nad svetlými. Všetci - veriaci i neveriaci však vlastnime príslubový certifikát Krista, že vždy bude s nami, a čo sa týka Cirkvi, sám povedal: „*Portae inferi non praevalerunt adversus eam*“, čiže brány pekelné nič nezmôžu proti nej. Tento príslub dokonca nie je podmienený ani našou praktikovanou vernosťou či nevernosťou, je garantovaný nekončne žičlivou láskou. Ani oprášená zbraň odcudzenia od tradícií našich predkov, ktorá si dala mätúce meno „multikulturalizmus“, nevyvrve našu predispozíciu opakovane oživovať naše odhodlanie brániť dobro pred temným zlom pod patronanciou vesmírnej gravitačnej sily Lásky.

Autochtónne genetické spoločenstvo v karpatskom oblúku a pridunajských nivách je totiž už od mladšieho paleolitu väčšinovo identické. V čírom slova zmysle nedokážeme presne pomenovať evolučnú dynamiku tohto ľudského substrátu. Je nám však známe, že dnešné slovenské generácie sú nositeľmi robustnej väčšiny tejto paleolitickej vrstvy (84 %). Na úrovni dnešného poznania vieme, že od mladšieho paleolitu sme výraznými podielníkmi etnogenetickej haploskupiny R1a, ktorá má vysoký podiel protoslovanského substrátu, v ktorom zrejme prebiehali metamorfózne transformácie Protoslovanov (Protovanov a Protoslovákov).

Zároveň sme schopní povedať, že zhruba od druhého storočia nášho letopočtu začalo kladné kontaminovanie duchovnej skú-

senosti nášho slovenského priestoru kresťanskými ideami. Naši predkovia sa spočiatku istotne bránili riziku vzdať sa autochtónnej pohanskej kultúry a prijať novú vodiacu ideu, ktorá sa šírila od východného Stredomoria. Je však nesporným faktom, že Protoslováci nereagovali na prienik nového étosu ľudského bratstva a sesterstva krvavým buntošivým odporom (ako germánski pohanskí Sasi či ako neskôr pohanskí Staromaďari kopáňovským povstaním). V protoslovenskom pohanstve ešte zrejme boli živé tradície neolitického panteónu kooperatívnych božstiev, ktoré boli oveľa kompatibilnejšie s Kristovými ideami družnej potrojnosti Otca, Syna a Ducha. Zušľachtujúci prienik raných kresťanských tradícií bol vlastne predstihovo skyprený silnými vrozenosťami neolitických občín. Prvé prieniky kresťanstva v staroslovenskom prostredí okrem toho neprichádzali od dominujúcich okupantov, ale od tajných misií novovercov z okruhu rímskych Limes Romanum. Sprvoti predstavovali skôr sektársku verziu kresťanstva a iba neskoršie misie boli už z legitímneho okruhu oficiálneho náboženstva. Terajšie kresťanstvo je už v zovretí hegemonistického novopohanstva, a tak slovenské kresťanstvo mäkkým lavírovaním pomáha svetovému kresťanstvu vzdorovať jeho konzumistickému vytunelovaniu. Radikálni hegemóni adoptovali antikristovský program a pokúšajú sa kontaminovať kresťanské ľudstvo orgiastickými neduhmi, ktoré revitalizujú paleolitický chaos. Arzenál nášho pokojného vzdorovania nám dopomohol započat' našu rekristianizáciu a štátnu emancipáciu. Dokonca, v každej našej porážke v minulom storočí zvíťazila naša síce vajatajúca, ale vytrvalá vernosť Kristovmu étosu a slovenskému etnosu. Preto niet najmenšieho dôvodu, aby sme podľahli panike. Všežravosťou zadubený konzumizmus nás chce zmiasť modernistickými klišé tvrdeniami a mátožným sľubovaním slobody, ktorá vraj zvíťazí nad naším „tmárstvom“ a všetko bude dovolené. Ponúkajú nám doslova orgiastickú slobodu ako hedonistickú sebevoľnosť („život je len jeden a aj to príliš krátky, nuž teda, využime ho do krajnosti“ - *carpe diem*). Preto v ovládaní (v kresťanskom slova zmysle „v dobromyselnom ovplyvňovaní“) sa opierame o Kristov odkaz „vysluhovať poznanie pravého Boha ako najvyššej dobrotivej múdrosti“ („vesmírnej inteligencie“). V tomto slova zmysle je teda táto činnosť misionárčinou a nie silou moci, ale silou služby. Preto sa Petrov nástupca má riadiť – a v posledných tristo rokoch sa aj rastúco a neprerušene dôsledne riadi – odkazom “byť sluhom sluhov Bo-